

BIBLIOTECA
„PAULO COELHO“

PAULO COELHO, scriitor brazilian, s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Înainte de a deveni unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii și un veritabil fenomen al culturii de masă, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera literară. Deși profund atașat de Brazilia natală (își scrie operele la calculator, în fața oceanului, în vila sa de la Copacabana), romanele lui dezvoltă drame universale, valabile oriunde și pentru oricine, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Cărțile lui Paulo Coelho, traduse în 71 de limbi și editate în peste 160 de țări, s-au vândut în zeci de milioane de exemplare. În 2009, a intrat în Guinness Book, fiind cel mai tradus autor (cu romanul *Alchimistul*). Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergențe spirituale și dialoguri interculturale”, membru al comitetului director al Fundației Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Lord Menuhin Foundation. A fost distins cu numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (cavaler al Legiunii de Onoare din Franța, martie 2000; Ordinul Rio Branco, Brazilia etc.), membru al Academiei Braziliene de Litere (din 28 octombrie 2002). A fondat Institutul Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor și bătrânilor din păturile defavorizate ale societății braziliene. Este colaborator permanent al unor reputeate publicații, printre care *Corriere della Sera* (Italia) și *El Semanal* (Spania).

Opere principale: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006); *Învingătorul este întotdeauna singur* (2008). Numeroase dramatizări, CD-uri și jocuri electronice după cărțile sale.

PAULO COELHO

Walkiriile

Traducere din portugheză de
GABRIELA BANU

HUMANITAS
fiction

Numelui care s-a scris la 12 octombrie 1988
la Glorieta Canyon

*O, Marie, zămislită fără de păcat, roagă-te pentru noi,
păcătoșii care venim la tine. Amin.*

*Și iată îngerul Domnului a stătut lângă ei
și slava Domnului a strălucit împrejurul lor.*
Luca 2: 9

Prolog

J. și cu mine ne-am întâlnit pe plaja Copacabana, în Rio de Janeiro, ca să luăm prânzul. Cu toată bucuria și entuziasmul unui scriitor care-și publica a doua carte, i-am dat un exemplar din *Alchimistul*. I-am explicat că volumul îi era dedicat, că acesta era felul meu de a-i mulțumi pentru tot ce învățasem de-a lungul celor șase ani de când ne cunoscuserăm îndeaproape.

După două zile, l-am condus la aeroport. El citise deja o parte din original, și mi-a atras atenția cu o frază: „Tot ce se întâmplă o dată e posibil să nu se mai întâmple. Dar tot ce se întâmplă de două ori se va petrece sigur și a treia oară“. L-am întrebat ce vrea să spună cu asta. Mi-a explicat că eu avusesem deja două ocazii să-mi trăiesc visul, și că aveam să-l distrug. Și mi-a citat un fragment dintr-un poem de Oscar Wilde:

*Cu toții ucidem ce ni-i drag
Și-ntindem morții prada;*

*Omoară unii măgulind,
Ori cu dojeni, cu sfada:
Cei lași ucid cu sărutări
Iar cei viteji, cu spada.**

L-am întrebat ce voia să spună cu asta. J. mi-a sugerat să fac „Exercițiile spirituale” ale Sfântului Ignațiu de Loyola într-un loc izolat, pentru că succesul îi umple pe oameni de bucurie și de vinovăție în același timp, iar eu trebuia să fiu pregătit pentru ce avea să mi se întâmple de acum înainte.

Atunci eu i-am spus că unul dintre visele mele era să petrec patruzeci de zile într-un deșert, iar lui i s-a părut o idee excelentă. Mi-a sugerat să aleg Mojave, din Statele Unite, unde cunoștea pe cineva care mă putea ajuta să accept tot ce iubeam – munca mea.

Rezultatul acestei experiențe se află în *Walkiriile*. Întâmplările povestite între zilele de 5 septembrie și 17 octombrie 1988. Ordinea unor întâmplări e schimbată, și în două ocazii am folosit ficțiunea, astfel încât cititorul să poată înțelege mai bine chestiunile tratate – dar toate faptele esențiale sunt adevărate. Scrisoarea citată în epilogul cărții este înregistrată în Registrul Notarial de Titluri și Documente din Rio de Janeiro, cu numărul 478038.

* *Balada închisorii Reading*, în Oscar Wilde, Edgar Allan Poe, *Poeme alese*, ediție bilingvă, trad. de N. Porsenna, Vremea, 2001. (N. tr.)

Walkiriile

Conducea de vreo șase ore. Pentru a suta oară poate, o întrebă pe femeia de lângă el dacă acela era drumul cel bun.

Pentru a suta oară ea se uită pe hartă. Da, ăsta era drumul. Deși totul în jur era verde, cu un râu frumos curgând pe lângă șoseaua mărginită de copaci.

— Mai bine ne oprim la o benzinărie și întrebăm, spuse ea.

Și-au continuat drumul fără să mai vorbească, ascultau muzică veche la un post de radio. Chris știa că nu era nevoie să se oprească la benzinărie, pentru că mergeau în direcția cea bună – chiar dacă în fața ochilor li se așternea un peisaj complet diferit. Dar își cunoștea bine soțul – Paulo era încordat, neîncrezător, își spunea că ea citise greșit harta. S-ar liniști dacă ar întreba pe cineva.

— De ce am venit aici?

— Pentru ca eu să-mi pot îndeplini misiunea, răspuse el.

— Ciudată misiune, spuse ea.

Într-adevăr, foarte ciudată, gândi el.

Să stai de vorbă cu îngerul tău păzitor.

— O să stai de vorbă cu îngerul tău, spuse ea, după o vreme. Dar până atunci, ce-ar fi să vorbești puțin cu mine?

Însă el rămase tăcut, privind concentrat autostrada, gândind poate că ea greșise drumul. „Nu are rost să insist“, își spuse ea. Se ruga să apară mai repede o benzinărie; plecaseră direct de la aeroportul din Los Angeles spre autostradă – îi era teamă ca nu cumva Paulo să fie prea obosit și să ațipească la volan.

Iar locul acela iluzoriu nu mai apărea odată.

„Trebuia să mă mărit cu un inginer“, își zise în sinea ei.

Niciodată n-avea să se obișnuiască – să lase totul dintr-odată, s-o pornească în căutarea unor căi sacre, a unor spade, discuții cu îngerii, să facă tot posibilul ca să avanseze pe drumul magiei. „El a avut întotdeauna năravul de a lăsa totul baltă, neterminat, chiar înainte de a-l întâlni pe J.“

Își aminti ziua în care au ieșit împreună pentru prima oară. Ajunseseră imediat în pat, iar într-o săptămână ea și-a adus planșeta în apartamentul lui. Prietenii comuni ziceau că Paulo era un vrăjitor, și într-o seară Chris i-a telefonat pastorului de la biserica protestantă pe care o frecventa ca să-i ceară să se roage pentru ea.

Dar în primul an el n-a pomenit niciodată de magie. Lucra la un studio de înregistrări și punct.

Și în anul următor viața a curs la fel. Numai că el și-a dat demisia și s-a angajat la altă casă de înregistrări.

În al treilea an, iar și-a dat demisia (năravul de a lăsa totul baltă!), și s-a hotărât să înceapă să scrie emisiuni pentru o televiziune. Ei i se părea totul foarte ciudat – să-ți schimbi serviciul în fiecare an – dar el scria, câștiga și trăiau bine.

Până ce, la sfârșitul celui de-al treilea an, iar s-a hotărât să plece de unde lucra. N-a dat nici o explicație, a spus doar că se săturase de ce făcea, nu folosea la nimic să-și tot dea demisia și să-și schimbe locul de muncă încontinuu. Trebuia să descopere ce voia. Strânseseră ceva bani și s-au hotărât să plece în lume.

„Într-o mașină, exact ca acum“, gândi Chris.

Și s-au întâlnit cu J., la Amsterdam, când beau o cafea la Brower Hotel și priveau canalul Singel. Paulo s-a schimbat la față când l-a văzut, a devenit neliniștit și până la urmă și-a luat inima-n dinți și s-a dus la masa domnului aceluia înalt, cu părul alb și chipul blând. În noaptea aceea, după ce au rămas singuri, el a băut o sticlă întreagă de vin – nu ținea la băutură, s-a îmbătat imediat – și abia atunci i-a spus că de șapte ani se dedicase învățării magiei (dar ea aflase despre toate astea, îi povestiseră prietenii). După aceea, nu se știe de ce – deși ea îl întrebase de mai multe ori – se lăsase și de asta.

„Dar am avut o viziune cu omul acesta, acum două luni, la lagărul de concentrare de la Dachau“, a spus el referindu-se la J. Ea și-a amintit repede de ziua aceea. Paulo a plâns mult, spunea că auzise o chemare, dar nu știa cum să răspundă.

„Trebuie să mă întorc la magie?“ a întrebat el.

„Desigur“, i-a răspuns ea, dar nu era deloc sigură de ce spunea.

După întâlnirea cu J., totul s-a schimbat. Au apărut ritualurile, exercițiile, practica magiei. Și lungile călătorii cu J., mereu fără o dată sigură de întoarcere. Sau întâlnirile nesfârșite cu bărbați ciudați și femei frumoase, toți înconjurați de o extraordinară aură de senzualitate. Apăruseră provocări și încercări, nopți lungi fără somn, sâmbete și duminici interminabile fără a ieși din casă. Dar Paulo era mult mai mulțumit – nu mai trăia dintr-o demisie în alta. Și-au făcut amândoi o mică editură, iar el a reușit să-și vadă un vechi vis împlinit – acela de a scrie cărți.